

„No sel on veel elu. Vaata kui lassis süber ja lassis lajukas.“

„Nüll see elu oma ajal lõpeb. Mehes jaab viljand ja lühutab ta minema!“

„Ei tea ühtegi. Mehed siis naeste päale hästi malad, kui laulatusesõrmust sõrmes pole.“

„Teine kord lühutavad minema ka, kui himu täis jaab.“

„Ei tea. Vaulatamatalt on armastus ista palavam. Tülitised ei ole kummalggi julgust, ehet jaab teine vihasels ja ütleb wabatahtliku lepingu üles.“

„Kas meeestel naisi puudus: Ühe asemel tulivad fümmi, — fakskümmend!“

„Mõh, ega naestelgi meeste puudus ei ole, kui nad aga tahavad.“

„Kes teab, mis jelle Jalaka Annale nüüd üteldakse. Läheme ometi ette tappa kuulama.“

„Ei ole midagi kuulda. Tarik ütleb liiga taja.“ „Olume wait kui hiired ja kuulame. Ehet saame teada.“

Naed läksivad töök ettetuppa.

* * *

Jalaka Anna läks ette. Tal oli laulatusesõrmus sõrmes ning tingimata pidi käekatsuja mõtlema, et ta naene on. Kuid see oli inimesi tundma õppinud ning ainus pilk Anna otja ja mees teadis, et see naene mitte pärüs abiellus ei elu. Rahutu pilk, lohmetu olek jne. andis Anna ära.

„Mis teie teada tahate, kas minewillu ehet tulewillu?“ füüs läketarik lahkest naerataades.

„Mõlemaid!“ kostis Anna hääbenedes.

Noormees vöttis kae.

„Teiega on niijugune lugu, nii tume, dietti ei saa aru. Teie minewill ei ole just mitte roosiline. Teie olete käll abiellus, aga siin on üts friips, dige sahtlane friips! Olge nii lahke ja näidake teist kätt. Hm, jah, ma ütlesin, segane. Siin see teine friips, — mu proua, see tähendab: Teie olete waba-abielus!“

„Kuis?“ ütles Anna ja tömbas kae ära.

„Jah, mu auustatud proua, ma ei wöi midagi parata, täsi näitab. Aga olge nii lahke, ma waatan weel. Teie praegune mees on auus, armastab teid silmapilgul käll, aga kas soowite tulewillu teada saada ehet ei?“

„Jah!“

„Baadake, ašjalugu on nii, et aasta proua pärast tema armastus jahtub ja siis — ma ei julge ütelda, mu proua. Siis jätab ta teid maha, — saadab uuslitsale.“

„See ei wöi olla!“

„Mu armuline proua, ma ei wöi parata, kae jooned näitavad . . . Siis veel siin pahema kae päidla juures töver friips. Kas tohin seda ütelda!“

„Jah!“

„Teie saate lapje!“

„Mina?“ Anna tömbas kae ära ja füüs kui palju maksta on. Kui raha tajutud, läks ta tuhoselt wälja ja lõi uksi enese järele prantsatades finni.

Naed tulivad eestuast töödmjate nägudega wälja. Kui Anna eemale läinud oli, piisivad nad jälle ninad kostu ja haffasiivad „tömbama“.

„Paras, nüüd ta jai seda, mis ta otsis.“

„Nüll ütles tööt suu füsse!“

„Hirmus tarik mees, see käekatsuja!“

„Kust ta ometi töök teab?“

„Waat! Ius füsimine — fust ta teab! Tal on ju seitse Moosest!“

„Ah-ah!“

D. Gr.

Walimise eel.

„Kui ma tänavu wallawanemaks ei saa, siis föön ma oma mütsi ära!“

„Kärtuta veel wälja, eis siis näeme!“

„Hei, kõrtsi Jüri, läks „märsji“ veel!“

Ja kõrtjimees läks wallawanema kandidadi soovi taitma.

„Ma ütlen nüüd, pojaid, piirkle potti! Ja siis teate käll, kuhu oma walimise kuulid vislate. Kui ma wallawanemaks saan, käll ma siis töök teisiti sean, kui senini. Nuppu nul ei puudu, ehet ma käll suur kõnemees ei ole. Juba meie jugu, Roots'i ajast peale, on targad mehed olnud. Mu ija oli pääkohtumees ja isaija Waliku mõija lubjas . . .“

„Tösi, tösi, pealelõõjat on meil tarvis!“ hüüti laua äärest, kus meest kuns tuni lahesja „uue wallawanema“ tulul „potti“ töösiivad.

„Pääkohtumeat, jah, seda on meie meestele waja! Walu töigile: fooliõpetajatele, firjutojatele ja wallajantidele! Tömba